

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 276)

Aug (2) / 2018

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	16
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	21

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 96)

21. ஸர்வே சப்த அகாரோத்தா உகாராத் தேஜஸாம் த்ரயம்

ப்ருதிவ்யாதி ப்ரக்ருத்யந்தம் மகாரோத்தம் புரந்தர

பொருள் - புரந்தரா! அனைத்து சப்தங்களும் “அ” என்னும் அக்ஷரத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன. “உ” என்பதிலிருந்து மூன்று தேஜஸ்ஸுகள் (சூரியன், சந்திரன், அக்னி) உண்டாகின்றன. “ம” என்பதிலிருந்து இந்த ப்ருதிவி தொடங்கி ப்ருதிவியில் உள்ள அனைத்தும் உண்டாகின்றன.

22. ஜ்யோதிர்மயீ அர்த்தமாத்ரா ஸா சிந்மயீ பரமா கலா

யுக்பி: ஸ்வரை: ஸபிந்த்வந்தைராத்யந்த ஸ்வர ஷட்கயோ:

பொருள் - ஜ்யோதிருபமாக உள்ள அரை மாத்திரை (“ம” என்பதன் மீது உள்ள புள்ளி) என்பது உயர்ந்த “கலை” என்பதாகும். ஆறு ஸ்வரங்கள் கொண்ட இரண்டு குழுக்களில் (அதாவது “அ” முதல் “ஊ” வரை மற்றும் “லு” முதல் “ஒள” வரை), இரட்டைப்படை ஸ்வரங்கள் (ஆ, ஈ, ஊ, லு, ஐ, ஒள) ஆறும் பகவானுடைய ஆறு குணங்களைக் குறிப்பதாகவே உள்ளன; இவை ஒவ்வொன்றின் பின்னரும் புள்ளியை இணைத்து உபாஸகனுடைய சரீரத்தில் இடப்படவேண்டும் (கீழே உள்ள விளக்கம் காண்க).

விளக்கம் - இவற்றை முறையே “ஓம் ஆம் ஹ்ருதயாய நம:”, “ஓம் ஈம் சிரஸே ஸ்வாஹா”, “ஓம் ஊம் சிகாயை வசட்”, “ஓம் லூம் கவசாய ஹூம்”, “ஓம் ஐம்

நேத்ராய வெளஷட்” மற்றும் “ஓம் ஒளம் அஸ்த்ராய பட்” ஆகிய மந்த்ரங்களை உச்சரித்து அந்தந்த இடங்களில் எழுதுவது போன்று தொடவேண்டும்.

23. ஜ்ஞாநாதி குண ஷட்காந்தைரங்க க்லுப்திரமுஷ்ய

நாபௌ ப்ருஷ்டே ததா பாஹ்வோருஜாநுபதேஷு

24. தாரபூர்வாந் குணாந் பூயோ விந்யஸேத் பாகசாஸந

ஏவ விந்யஸ்ய தந்மந்த்ரம் அங்கோப அங்க ஸமந்விதம்

25. ஸ்வதேஹே குருராத்மஸ்தம் சிந்தயேத் புருஷோத்தமம்

விச்வாதிலயபூர்வம் து யதாவத் தந்நிபோத

பொருள் - அதன் பின்னர் உபாஸகன் அதே ஸ்வரங்களை தார மந்த்ரத்தை முன்பாக உச்சரித்து தனது வயிறு, முதுகு, புஜங்கள், தொடை, முட்டி மற்றும் பாதங்களில் வைக்கவேண்டும் (இவையாவன “ஓம் ஞானாய நம:”, “ஓம் ஐச்வர்யாய நம:”, “ஓம் சக்தயே நம:”, “ஓம் பலாய நம:”, “ஓம் வீர்யாய நம:”, “ஓம் தேஜஸே நம:” என்பதாகும்). இவ்விதமாக மந்த்ரங்களை அங்கங்கள் மற்றும் உப அங்கங்கள் ஆகியவற்றுடன் உச்சரித்த பின்னர், உபாஸகன் தன்னுடைய சரீரத்தில் உள்ளவனாகவே புருஷோத்தமனைச் சிந்தித்தபடி இருக்கவேண்டும். இனி விச்வம் என்னும் நிலை தொடங்கி, லயித்தல் முடிய உள்ள ஜீவாத்மாவின் நிலைகளை அறிவாயாக.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 276)

1-3-32 பாவம் து பாதராயண: அஸ்தி ஹி

பொருள் - மதுவித்யையில் தேவர்களுக்கு அதிகாரம் உண்டு என்றே பாதராயணர் எண்ணுகிறார்; அடுத்த கல்பத்தில் ஏற்படுவதால்.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த இரண்டு ஸூத்ரங்களில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள் போன்றவர்களுக்கு மதுவித்யையில் அதிகாரம் உண்டு என்றே பகவான் பாதராயணர் கருதுகிறார். அதாவது ஆதித்யர்கள், வஸுக்கள் ஆகியோர்களுக்கு ப்ரஹ்மத்தை அடைவது குறித்த விருப்பம் உண்டு; ஆகவே ப்ரஹ்மத்தை அடைவதற்கு முன்பாக இவ்விதம் வஸு, ஆதித்யன் போன்ற தன்மைகளை (பதவிகளை) அடைந்த பினனர், தங்களுக்கு அந்தராத்மாவாக ப்ரஹ்மம் உள்ளதாக உபாஸித்து, ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறார்கள். அது மட்டும் அல்லாமல், தற்போது வஸுவாக உள்ளவர்கள், அடுத்த கல்பத்திலும் இதே போன்று வஸு அல்லது ஆதித்யனாக உள்ள தன்மையை விரும்பலாம் அல்லவோ?

இங்கு கார்யகாரணம் என்ற இரண்டு நிலைகளிலும் உள்ள ப்ரஹ்ம உபாஸனை விதிக்கப்படுகிறது. சாந். (3-1-1) - அஸௌ வா ஆதித்யோ தேவ மது - இந்த ஆதித்யன் தேவர்களின் மதுவாக உள்ளான் - என்று தொடங்கப்பட்டு, சாந். (3-11-1) - அத தத் ஊர்த்வம் உதேத்ய - பிறகு மேலே எழுந்து - என்று முடிக்கப்படுவதற்கு முன்பாக, ப்ரஹ்மமானது ஆதித்யன், வஸு முதலான கார்ய நிலைகளில் உள்ளதாக உபாஸிக்கப்படுவதாகக் கூறப்பட்டது. இதே போன்று சாந். (3-11-1) - அத தத்

ஊர்த்வ ந ஏவோ தேவாதேதா - அதனைக் காட்டிலும் அதன் பின்னர் உயர்ந்த - என்பதன் மூலம், அதே ப்ரஹ்மமானது, ஆதித்யன் முதலானவர்களுக்கு அந்தராத்மாவாகக் கூறப்பட்டது. ஆகவே (மது வித்யையில்) யார் ஒருவன் ப்ரஹ்மமானது கார்ய நிலை மற்றும் காரண நிலை ஆகிய இரண்டிலும் உள்ளதாக உபாஸனை செய்கிறானோ, அவன் மற்றோரு கல்பத்தில், வஸு போன்ற தன்மையை அடைந்து, அந்தக் கல்பத்தின் முடிவில், காரண நிலையில் உள்ள ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.

அதாவது, சாந். (3-11-3) - ந ஹ வா அஸ்மா உதேதி ந நிம்நோசதி ஸக்ருத்திவா ஹ ஏவ அஸ்மை பவதி | ய ஏதாமேவ ப்ரஹ்மோபநிஷதம் வேத - இந்த ப்ரஹ்மஞானத்தை (ப்ரஹ்மோபநிஷத்) அறிந்தவனுக்குச் சூரியன் உதிப்பதும் இல்லை, மறைவதும் இல்லை. அவனுக்கு எப்போது பகலாகவே இருக்கும் - என்பதன் மூலம், மதுவித்யையானது ப்ரஹ்மோபநிஷத்தாகவே¹ கூறப்பட்டு, அந்த உபாஸனை மூலம் வஸுவாக இருக்கும் தன்மை அடையப்பட்டு, இறுதியாக ப்ரஹ்மத்தை அடைவதும் கூறப்படுகிறது. இந்தக் காரணங்களால், ஆதித்யனுடைய எந்த அம்சம் (பகுதி, அதாவது தேன் போன்று சிவந்த பகுதி) உபாஸிக்கப்படவேண்டும் என்றும், எந்தப் பகுதி வஸுக்களுக்கு இன்பம் அளிப்பதாக உள்ளது என்றும் கூறப்படுகிறதோ, அது ப்ரஹ்மமே என்று அறியப்படுகிறது. ஆக, இது போன்ற (ப்ரஹ்ம) உபாஸனை என்பது, ஆதித்யர்களுக்கும், வஸுக்களுக்கும் ஏற்படலாம் என்றாகிறது. மேலும், ப்ரு. (4-4-16) - தம் தேவா ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதி: - தேவர்கள் ப்ரஹ்மத்தை ஜ்யோதிகளுக்கெல்லாம் ஜ்யோதி என்கிறார்கள் - என்ற வரியானது, ப்ரஹ்மமே உபாஸிக்கப்படும் வஸ்துவாக உள்ளதால், பொருந்துகிறது. இதனையே வ்ருத்திகாரரும் (போதாயனர்), “ப்ரஹ்மமே எங்கும் உபாஸிக்கப்படுவதால், மதுவித்யை ஸம்பவிக்கும் (அதாவது தேவர்களுக்கு ஸம்பவிக்கும்)”, என்றார்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

¹ ப்ரஹ்மோபநிஷத் - ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்து அறியும் வித்யை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 276)

ஜீவாத்மாவிற்ருக் கர்த்ருத்வம் இல்லை என்பதால் தடுக்கப்பட்ட
கர்மங்கள் அவனுக்கு ஒட்டாது என்னும் வாதத்திற்கான மறுப்பு

மூலம் - இப்படி பராதீந கர்த்ருத்வம் ப்ராமாணிகமாயலே ஆத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்வ மில்லாமையாலே ஸ்வரூபம் தெளிந்தவனை நிஷித்த கர்மங்களில் ஒன்றும் லேபியாதென்கிற பக்ஷமும் நிரஸ்தம். முமுக்ஷுவுக்குச் சொன்ன பால்யம் பால க்ருத்யங்களான காமசாராதிகளன்று. ஸ்வமாஹாத்மய அநாவிஷ்காரமாத்ரம் என்னுமிடம் “அநாவிஷ்குர்வநந்வயாத்” என்கிற ஸுத்ரத்திலே ஸமர்த்திதம். “அநிஷ்டமிஷ்டம் மிச்ரம் ச”, “யஸ்ய நாஹம்க்ருதோ பாவ:” இத்யாதி வசனங்கள், புத்தியூர்வ உத்தராக விஷயங்களல்லவென்னுமிடம் பஹு சாஸ்த்ர விரோதம் வாராமைக்காக, பாஷ்யாதிகளிலே ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. “ஹத்வா அபி” என்றதுவும் தர்மயுத்தாதி விஷயம்.

விளக்கம் - “ஜீவாத்மாவின் கர்த்ருத்வம் என்பது பகவானுக்கு வசப்பட்டதாக இருத்தல் என்பது பல ப்ரமாணங்களால் வெளிப்படுவதால், ஜீவாத்மாவுக்கு உண்மையான கர்த்ருத்வம் இல்லை. ஆகவே இவ்விதமாகத் தனது ஸ்வரூபம் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களுக்கு, தடுக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்வதால் எந்தவிதமான தோஷமும் உண்டாகாது” என்று சிலர் கூறுவதும் தவறாகும். முமுக்ஷு ஒருவன் குழந்தை போன்று இருக்கவேண்டும் என்று உபநிஷத்துக்கள் கூறுவதன் மூலம், அவர்கள் தங்கள் விருப்பம் போன்று செயலாற்றலாம் என்று கூறப்படவில்லை. குழந்தைகள் போன்று இருத்தல் என்பது, “தன்னைக் குறித்து பெருமையாக அனைவரிடமும் பறைசாற்றக்கூடாது”

என்பதையே குறிக்கிறது; இதனையே ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (3-4-49) – அநாவிஷ்குர்வந் அந்வயாத் - வெளிப்படுத்தாமல் இருப்பதே, தொடர்பு உள்ளதால் (இப்படி உள்ள பால்யத் தன்மைக்கு வித்யைக்கும்) – என்கிறது. கீதை (18-12) - அநிஷ்டமிஷ்டம் மிசர்ம் ச - விருப்பம் அற்றவை மற்றும் விருப்பமாணை ஆகிய இரண்டும் கலந்து – என்றும், கீதை (18-17) - யஸ்ய நாஹம்க்ருதோ பாவ: - “நானே செய்கிறேன்” என்னும் எண்ணம் இன்றி – என்றும் உள்ள வாக்கியங்கள், ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் அறிந்து கொண்டே செய்யும் பாபங்களைக் குறிக்கவில்லை என்று கீதாபாஷ்யத்தில் எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார்; இவ்விதம் கொண்டால் மட்டுமே வேறு எந்தச் சாஸ்த்ரங்களுடனும் முரண்பாடு உண்டாகாது. கீதை (18-17) – ஹத்வா அபி – கொன்றாலும் – என்பது தர்மயுத்தத்திற்கு மட்டுமே பொருந்தும்.

மூலம் –

உபபுக்தௌஷத ந்யாயாத் உத்தராபத்ய மர்தநம்
அநந்யபர நிர்பாத ச்ருதி ஸ்ம்ருதி சதைர்ஹதம்

மந்வாதிகளும், “ஜீவிதாத்யயமாபந்ந யோ அந்நமத்தி யதஸ்தத: | ஆகாச இவ பங்கேந ந ஸ பாபேந லிப்யதே” என்றும், “ப்ரணஸம்சயமாபந்நோ யோ அந்நமத்தி யதஸ்தத: | லிப்யதே ந ஸ பாபேந பத்மபத்ரமிவாம்பஸா” என்றும் நியமித்தார்கள். இது ப்ரஹ்மவித்துக்கும் துல்யமென்னுமிடம் “ஸர்வாந்நாநுமதிச்ச ப்ரணாத்யயே தத் தர்சநாத்” என்கிற ஸூத்ரத்திலே ஸாதிதமாயிற்று. ஆகையால், கர்த்தருத்வம் ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்றாதல், பாரதந்தர்ய ஞானமாத்ரத்தைக் கொண்டாதல் புத்தி பூர்வோத்தராகம் ஒரு படிக்கும் லெபியாதென்கையும், இத்தைப் பற்றப் புந: ப்ரபதநம் வேண்டாவென்கையும் பரபக்ஷமாம்.

விளக்கம் - உபபுக்தௌஷத ந்யாயாத் உத்தராபத்ய மர்தநம் அநந்யபர நிர்பாத ச்ருதி ஸ்ம்ருதி சதைர்ஹதம் – “மிகவும் உயர்ந்த மருந்தை உட்கொள்ளும்போது அது வேலை செய்வது போன்று, ப்ரபத்தியானது தன்னைக் கைக்கொண்ட பின்னர் உண்டாகும் பாபங்களை நீக்குகிறது” என்னும் கருத்தானது நூற்றுக்கணக்கான

ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதி வாக்கியங்களில் மறுக்கப்பட்டுள்ளது. “எந்த நிலைகளில் விதிமுறைகளை மீறலாம்” என்பதை மநு ஸ்ம்ருதியிலும் (5-104) - ஜீவிதாத்யயமாபந்ந யோ அந்நமத்தி யதஸ்தத: | ஆகாச இவ பங்கேந ந ஸ பாபேந லிப்யதே - பட்டினியால் உயிர் போகும் நிலை ஏற்படும்போது எங்கிருந்தோ வந்த உணவை உட்கொண்டாலும், ஆகாசத்தில் வீசப்படும் உணவு அதில் ஒட்டாதது போன்று, அவனிடம் பாபம் ஒட்டுவதில்லை - என்றும், ப்ரணஸம்சயமாபந்நோ யோ அந்நமத்தி யதஸ்தத: | லிப்யதே ந ஸ பாபேந பத்மபத்ரமிவாம்பஸா - பட்டினியால் உயிர் போகும் நிலை ஏற்படும்போது எங்கிருந்தோ வந்த உணவை உட்கொண்டாலும், தாமரை இலையில் உள்ள நீர் அதில் ஒட்டாதது போன்று, அவனிடம் பாபம் ஒட்டுவதில்லை - என்றும் கூறப்பட்டது. இத்தகைய நிலையானது ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவனுக்கும் பொருந்தும் என்பது ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் (3-4-28) - ஸர்வ அந்ந அநுமதிச்ச ப்ரணாத்யயே தத் தர்சநாத் - ப்ராணவித்யை உள்ளவனுக்கு, அவன் உயிர் பிரிவதாக இருந்தால் மட்டுமே எந்தவிதமான உணவும் அனுமதிக்கப்படுகிறது - எனப்பட்டது. எனவே ஆத்மாவுக்குக் கர்த்ருத்வம் இல்லை என்பதாலும், ஆத்மா ஸர்வேச்வரன் வசப்பட்டது என்பதாலும், ப்ரபத்திக்குப் பின்னர் அறிந்துகொண்டே செய்யும் பாபங்கள் ஒட்டாது என்பதால் மீண்டும் ப்ராயச்சித்த ப்ரபத்தி செய்யவேண்டாம் என்னும் கருத்து சரியல்ல.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 96)

வ்யாக்யானம் - [6] (குறை முட்டுப்பாவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கந்தளர்வு காடுகளின்றி அம்ருதாநந்த மக்நரானவர்) தேச விசேஷத்திலே போய் அநுபவிக்கப் பெற்றிலேனென்கிற குறைவில்லை, இவ்வநுபவத்துக்கு எனக்கொரு ப்ரதிஹதியில்லை, அவன் விஷயத்திலேயான பின்பு ஏகதேசமும் என் மநஸ்ஸில் துக்கமில்லை, வகுத்த சேஷியென்று பற்றுகையாலே எனக்கொரு துக்கமுமில்லை, ருசி முன்னாக தேசவிசேஷ ப்ராப்தி பண்ணுகிறவெனக்கு வைதிக புத்ரர்களைப்போலே மீளில் செய்வதென்னென்கிற துக்கமில்லை, இங்கே அவன் குணங்களை நெருங்க புஜித்தவெனக்கு பூர்ணாநுபவம் பண்ணலாம் தேசத்தில் போகப்பெற்றிலே னென்கிற துக்கமில்லை, இது அவன் லீலா விபூதியென்றறிந்தவெனக்கு இனி லீலாவிபூத்யந்வயமாகிற துக்கமில்லை, ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணவல்ல ஆச்சர்ய சக்தி யுத்தனானவனைப் பற்றின வெனக்கொரு துக்கமில்லை, அகடிதகடநா ஸமர்த்தனானவனைப் பற்றின வெனக்கொரு தளர்த்தியில்லை, விமுக தசையில் வ்யாப்தியாலும் அபிமுக தசையில் அவதாரத்தாலும் ரக்ஷிக்குமவனைப்பற்றின வெனக்கொரு கேடில்லை யென்றிப்படி, "சன்மம் பலபல"வில் பத்துப்பாட்டாலும் அடைவே தாமே பேசும்படி நிரஸ்த ஸமஸ்த க்லேசராய், அம்ருதரான முக்தர் பகவதநு பவத்தாலே ஆநந்திக்குமாப்போலே அவ்வாநந்த ஸாகர மக்நரானவர்.

விளக்கம் - (குறை முட்டுப்பாவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கந்தளர்வு காடுகளின்றி அம்ருதாநந்த மக்நரானவர்) - பரமபதத்தில் சென்று அவனை அநுபவிக்க இயலவில்லை என்ற குறையில்லை, அத்தகைய அநுபவத்திற்கு எனக்கு எந்தத்

தடையும் இல்லை, அவனுக்கே என்று ஆன பின்னர் என் மனதில் சிறிதளவும் துக்கம் இல்லை, என்னுடைய இயல்பான எஜமானனைப் பற்றுவதில் எனக்கு எந்த ஒரு துக்கமும் இல்லை, அவன் மீது உள்ள ஆசை மற்றும் கைங்கர்ய ருசி ஆகியவற்றை முன்னிட்டுக் கொண்டு பரமபதத்திற்குச் செல்ல உள்ள எனக்கு வேதங்களை மட்டுமே உரைத்தபடி உள்ளவர்கள் எண்ணுவது போன்று “அங்கிருந்து திரும்ப நேர்ந்தால் என்ன ஆகும்” என்றுள்ள துக்கம் இல்லை, இங்கு உள்ளபோது அவனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நன்றாக அனுபவித்த எனக்கு அத்தகைய குணங்களைப் பரிபூர்ணமாக அனுபவிக்கலாம் என்பதாக உள்ள பரமபதத்திற்குச் செல்ல இயலாது என்ற துக்கம் இல்லை, இந்த உலகமானது அவனுடைய லீலாவிபூதி என்று அறிந்த எனக்கு இனி இந்த உலகத்துடன் சேர்ந்து இருக்கவேண்டுமே என்ற துக்கம் இல்லை, தன்னுடைய நினைவு மூலம் மட்டுமே ஸ்ருஷ்டி போன்ற அனைத்தையும் செய்யவல்ல ஆச்சர்யமான சக்தி கொண்ட அவனைக் குறித்து எனக்கு எந்தத் துக்கமும் இல்லை, யாராலும் செய்ய இயலாதவற்றையும் செய்து முடிக்கும் திறமை கொண்ட அவனைக் குறித்து எனக்கு எந்தத் தளர்ச்சியும் இல்லை, அவனிடம் அன்பு என்பது இல்லை என்றாலும் எங்கும் பரந்து விரிந்துள்ள தன்மையாலும் பக்தி உள்ளபோது அவதாரம் மூலம் காப்பாற்றும் தன்மையாலும் அவனைப் பிடித்துக் கொண்ட எனக்கு எந்தக் கேடும் இல்லை என்று இவ்விதமாக திருவாய்மொழி (3-10) – சன்மம் பலபல - என்ற திருவாய்மொழியில் உள்ள பத்து பாசுரங்களாலும் முழுவதுமாக உரைத்து அனைத்து துயரங்களும் நீங்கியவராக, எப்போதும் அங்குள்ளவராகிய முக்தர்கள் பகவத் அனுபவம் மூலம் ஆனந்தம் பெறுவது போன்று, அத்தகைய ஆனந்தத்திற்கு நிகரான ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கியவர்.

வ்யாக்யானம் - (செய்ய தாமரைக்கண்ணன் அமரர்குல முதலென் றஞ்சாதபடி) “செய்ய தாமரைக்கண்ணனாய்” என்று தொடங்கி “எஞ்சலிலமரர்குல முதல் மூவர்தமுள்ளுமாதியை யஞ்சி நீருலகத்துள்ளீர்கள்” என்று புண்டரீகாஷ்டத்வாதி பரத்வ சிஹ்நங்களை யுடையனானவன் ஜ்ஞாந ஸங்கோச ரஹிதரான நித்யஸூரிகள் திரளுக்கு நிர்வாஹகனன்றோ. ஸம்ஸாரிகளான நம்மாலவனை ஆச்சர்யிக்கப்போமோ வென்றஞ்சாதபடி. (எளிவருமிணைவனா மென்றவை பரத்வமாம்படி) “எளிவரு மியல்வினன்”, “இணைவனா மெப்பொருட்கும்” என்று

“பத்துடையடியவரிலும்”, “அணைவதரவணையிலும்” வெளியிட்ட வவதார ஸௌலப்பம் பரத்வஸ்தாநீயமாம்படி.

விளக்கம் – (செய்ய தாமரைக்கண்ணன் அமரர்குல முதல் என்று அஞ்சாதபடி) - அஞ்சாதபடி திருவாய்மொழி (3-6-1) - செய்ய தாமரைக்கண்ணனாய் - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (3-6-9) - எஞ்சலில் அமரர்குல முதல் மூவர்தம் உள்ளுமாதியை அஞ்சி நீருலகத்துள்ளீர்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தாமரை போன்ற திருக்கண்கள் கொண்டவன் முதலான பரத்வத்திற்கே உரிய அடையாளங்களைக் கொண்டுள்ள அவன், ஞானத்தில் சுருக்கம் அடையாமல் உள்ள நித்யஸூரிகளுடைய நிர்வாஹகன் அல்லவோ? இவ்விதம் உள்ள அவனை ஸம்ஸாரிகளாகிய நம்மால் அண்ட இயலுமோ என்று அச்சம் கொள்ளாதபடியாக. (எளிவரும் இணைவனாம் என்றவை பரத்வமாம்படி) திருவாய்மொழி (1-3-2) - எளிவரும் இயல்வினன் - என்று திருவாய்மொழி (1-3) - பத்துடை அடியவர் - என்பதிலும், திருவாய்மொழி (2-7-1) - இணைவனாம் எப்பொருட்கும் - என்று திருவாய்மொழி (2-7) - அணைவது அரவணை - என்பதிலும் வெளியிட்ட அவதாரத்தின் எளிமை என்பது, பரத்வத்தையே வெளிப்படுத்துகிறது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - [7] (அவனாகும் ஸௌலப்ப காஷ்ட்டையைக் காட்டி) “நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள் கடல் வண்ணனே” என்று மநஸ்ஸாலே யாதொன்றைத் திருமேனியாகக் கோலினிகோள், அபரிச்சேத்ய மஹிமனான ஸர்வேச்வரன் அத்தையே தனக்கு அஸாதாரண விக்ரஹமாக விரும்புமென்று “யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ் ததைவ பஜாம்யஹம்”, “அர்ச்ச்யஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணுர் அர்ச்சகபராதிகாகிலாத்ம ஸ்திதி” என்கிற அர்ச்சாவதாரமாகிற ஸௌலப்ப காஷ்ட்டையைக் காட்டி, (வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னாவது) “ஒழிவொன்றில்லாத” என்று தொடங்கி, “இழியக் கருதியோர் மானிடம் பாடலென்னாவதே” என்று யாவதாத்மபாவி பகவதநுபவந்தான் ஒரு சிறாங்கை என்னும்படியான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் தருகிறவன் தன்னையொரு சொல் சொல்லுவாராரோவென் றவஸர ப்ரதீக்ஷனாய் நிற்க, அவனை விட்டுப் புறம்பே கவிபாடுகைக்கு விஷயம் தேடிப்போய் ஒரு

சொல்லுக்குப் பாத்தம் போராத சஷுத்ர மநுஷ்யரைக் கவி பாடி முன்பு நின்ற நிலையிலுங்காட்டில் தாழ்விழிய நினைக்கிறவித்தால் என்ன பிரயோஜனமுண்டு? அத்தால் ஸ்வரூபம் பெற்றிலிகோள், அபிமதம் பெற்றிலிகோள். (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) “ஸகல பல ப்ரதோஹி விஷ்ணு” என்கிறபடியே ஸர்வாபேசுஷிதங்களையும் தரும். (தன்னாகவே கொள்ளும்) “பரமம் ஸாம்யமுபைதி” என்கிறபடி தன்னோடு ஸாம்யாபத்தியைக் கொடுக்கும். (கவிசொல்லவம்மினென்று) இதுக்கு நீங்கள் செய்யவேண்டுவ தொன்றுமில்லை; இதர ஸ்தோத்ரம் பண்ணி உங்கள் கரணங்களைப் பாழே போக்காதே, வாய் படைத்த ப்ரயோஜனம் பெறும்படி இவ்விஷயத்திலே கவி சொல்ல வாருங்கோளென்று.

விளக்கம் - (அவனாகும் ஸௌலப்ய காஷ்ட்டடையைக் காட்டி) - திருவாய்மொழி (3-6-9) - நெஞ்சினால் நினைப்பான் யவனவனாகும் நீள் கடல் வண்ணனே - என்று மனதினால் எதனை அவனுடைய திருமேனியாகக் கொள்கிறீர்களோ, எல்லையற்ற மஹிமை பொருந்தியவனாகிய ஸர்வேச்வரன் அதனையே தனக்குக் கிட்டுவதற்கு அரிய விக்ரஹமாகக் கொள்கிறான் என்று, கீதை (4-11) - யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ் ததைவ பஜாம்யஹம் - எந்த பக்தர்கள் என்னை எவ்விதம் ஆராதிக்கிறார்களோ நானும் அவர்களுக்கு அது போன்று உள்ளேன் - என்றும், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்(74) - அர்ச்சயஸ் ஸர்வஸஹிஷ்ணுர் அர்ச்சகபராதிகாகிலாத்ம ஸ்திதி - ஆராதிக்கத் தகுந்தவனாக, அனைத்து அபராதங்களையும் பொறுப்பவனாக, தனது நிலைகள் அனைத்தும் தன்னை உபாஸிப்பவர்களுக்கு அடிபணிந்தபடி - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளதான அர்ச்சாவதாரத்தில் காணப்படும் எளிமையின் எல்லையை உணர்த்தி. (வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னாவது) - திருவாய்மொழி (3-9-3) - ஒழிவு ஒன்றில்லாத - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (3-9-3) - இழியக் கருதியோர் மானிடம் பாடலென்னாவதே - என்பதற்கு ஏற்ப உயிர் உள்ளவரையில் பகவத் அனுபவத்துடன் வாழ்வதற்கு ஏற்ற ஒரு இடத்தையும், இத்தகைய அனுபவம் என்பதும் அற்பமானது ஆகும் என்பதாக உள்ள அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தையும் அளிக்கும் ஸர்வேச்வரன், தன்னைக் குறித்து ஏதேனும் ஒரு சொல்லாவது உரைப்பார்களோ என்று தகுந்த நேரத்தை எதிர்ப்பார்த்தபடி உள்ளான். இவ்விதம்

உள்ள அவனை விடுத்து, வேறு ஒரு விஷயம் ஏதேனும் நாம் கவி பாடத்தக்கபடி உள்ளதா என்று தேடிச்சென்று, ஒரு சொல்லுக்குக் கூடத் தகுதியற்றபடி உள்ள தாழ்ந்த மனிதர்களை குறித்துக் கவிபாடி, முன்பு உள்ள நிலையைக் காட்டிலும் தாழ்ந்து போக எண்ணுவதால் என்ன பயன் உள்ளது? அதனால் உங்கள் ஸ்வரூபம் அடையப்பெறுவீர்களோ? நீங்கள் விரும்பும் பயன்கள் அனைத்தையும் பெறுவீர்களோ? (வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்) – ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (4-3-47) – ஸகல பல ப்ரதோஹி விஷ்ணு – அனைத்து பலன்களையும் அளிப்பவன் விஷ்ணுவே – என்பதற்கு ஏற்ப உங்களுடைய அனைத்துவிதமான விருப்பங்களையும் அளிப்பான். (தன்னாகவே கொள்ளும்) - முண்டக உபநிஷத் – பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - தனக்கு நிகரான நிலையை அளிக்கிறான் – என்பதும் காணலாம். (கவி சொல்ல வம்மின் என்று) - இதற்காக நீங்கள் ஏதும் செய்யவேண்டாம். மற்ற விஷயங்களைக் குறித்துத் துதித்து நின்று உங்களுடைய இந்திரியங்களை வீணாக்காமல், வாய் கொண்ட பயன் இதுவே ஆகும் என்று இந்த விஷயத்தில் கவிபாட வாருங்கள் என்று.

வ்யாக்யானம் – [8] (முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு) “வழியைத் தரும் நங்கள் வானவரீசனை நிற்க” என்றும், “தன்னாகவே கொண்டு” என்றுஞ் சொல்லுகையாலே, இவ்விஷயத்தைக் கவி பாடினால் ஸித்திப்பது பகவதநுபவ பரமஸாம்யா பத்த்யாதிக ளென்று முக்தைச்வர்யமான பேற்றை முன்னிட்டு. (ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றாம் பத்தில்) அதாவது, இப்படி தம்முடைய உபதேசத்தாலே “ஸேவா ச்வவ்ருத்திராக்க்யாதா” என்று நிஹீந்தரதையாலே ச்வவ்ருத்தியாகச் சொல்லப்பட்ட அப்ராப்த விஷய ஸேவையை மாற்றி, “ச்சாயாவா ஸத்வமநு கச்சேத்”, “ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே” என்று இவ்விஷயத்தை ஸேவிப்பானென்றும், எத்தைப் பற்ற இவ்விஷயம் ஸேவிக்கப்படாதொழுகிற தென்றும் விதிக்கும்படி ப்ராப்தமான இவ்விஷயத்திலே “புகழுநல்லொருவ”னிற்படியே தம்முடைய வாசிக வ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றாம் பத்திலே யென்கை.

விளக்கம் - (முத்த ஐச்வர்யத்தை முன்னிட்டு) - திருவாய்மொழி - வழியைத் தரும் நங்கள் வானவரீசனை நிற்க - என்றும், திருவாய்மொழி - தன்னாகவே கொண்டு - என்றும் கூறுவதால், இந்த பகவத் விஷயத்தைக் குறித்துக் கவிபாடினால் கிட்டுவது என்னவென்றால், பகவத் அனுபவம் மற்றும் அவனைப் போன்ற நிலையை அடைதல் முதலானவையே ஆகும் என்று முத்த ஐச்வர்யமாக உள்ள பேற்றை முன்னிட்டுக் கொண்டு. (ச்வ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றாம் பத்தில்) -இவ்விதமாகத் தன்னுடைய உபதேசம் மூலமாக, “மநுஸ்ம்ருதி - ஸேவாச்வ்ருத்திராக்க்யாதா - மற்றவர்களுக்குத் தொண்டு செய்தல் இழிவானதே ஆகும்” என்று தாழ்ந்ததாகக் கூறப்பட்டதால் தகுதி ஏதும் இல்லாத விஷயத்தில் தொண்டு புரிதல் என்பதை மாற்றி, ச்சாயாவா ஸத்வமநு கச்சேத் - நிழல் போன்று அவனைத் தொடர வேண்டும் - என்றும், ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே - வாஸுதேவன் என்று மரநிழலை ஏன் இன்னமும் அடையவில்லை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பகவத் விஷயத்தையே ஸேவிக்க வேண்டும் என்றும், எந்தக் காரணத்தால் பகவத் விஷயத்தை ஸேவிக்காமல் இருக்கிறார்கள் என்றும் விதிக்கும்படியாக, அடையப்படவேண்டிய இயல்பான இந்த விஷயத்தில் திருவாய்மொழி - புகழும் நல் ஒருவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தான் செய்வதான வாக்கு கொண்டு செய்யும் கைங்கர்யத்தில் மூன்றாம் பத்து மூலம் ஈடுபடுத்துகிறார் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 241)

3-9-8 வேயின் மலிபுரை தோளி பின்னைக்கு மணாளனை

ஆய பெரும்புகழெல்லை யிலாதன பாடிப்போய்க்

காயங் கழித்து அவன் தாளிணைக் கீழ்ப் புகுங்காதலன்

மாய மனிசரை என் சொல்ல வல்லேன் என் வாய்கொண்டே

பொருள் - பசுமை, திரட்சி மற்றும் அழகு ஆகியவற்றில் மூங்கிலைக் காட்டிலும் சிறந்த விளங்குவதான தோள்களைக் கொண்ட நப்பின்னையின் நாயகனாகிய க்ருஷ்ணனுடைய எல்லையற்றதும் இயல்பாகவே பொருந்தியுள்ளதும் ஆகிய உயர்ந்த குணங்களைப் பாடியபடி, நீண்டகாலம் நடந்து சென்று, இந்தச் சரீரத்தைக் கழித்து, அவனுடைய திருவடிகளில் ஒதுங்கவேண்டும் என்ற ஆசை கொண்ட நான், அழியக்கூடிய இந்த மனிதர்களை எனது வாய் கொண்டு கூற இயலுமோ?

அவதாரிகை - “நான் பிறரைக் கவிப்பாடுவேனென்னிலும், என் வாக்கானது அவனை யொழியப் பாடாது” என்கிறார்.

விளக்கம் - “நான் மற்றவர்களைக் குறித்துக் கவிப்பாடுவேன் என்றாலும், எனது வாயானது அவனைத் தவிர வேறு யாரையும் பாடாது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வேயின் இத்யாதி) “நப்பினைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனுமாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனுமான ஸர்வேச்வரனைக் கவிபாடி இப்படியிலே இச்சரீரத்தைக் கழித்து, இதின் அநந்தரம் அடிமைக்கு ஈடாயிருப்பதொரு சரீரத்தைப் பெற்று அவனுக்கு அடிமை செய்யவேணுமென்று ஆசைப்பட்டிருக்கிற நான், என் வாயைக் கொண்டு நீர்க்குமிழி போலேயிருக்கிற சஷுத்ரரைக் கவிபாடவல்லேனோ?” என்கிறார். (வேயின் இத்யாதி) பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேயிலும் விஞ்சின அழகை யுடைத்தாய், பரஸ்பர ஸத்ருசமான தோளையுடைய நப்பினைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனை. மலிதல் – மிகுதி, புரை - ஒப்பு. பிறரைக் கவிபாடுகைக்கு யோக்யமான சரீர ஸம்பந்தம் அறுக்கைக்கும் விலக்ஷணமான சரீரத்தைப் பெற்றுத் திருவடிகளிலே அடிமை செய்கைக்கும் புருஷகாரமான நப்பினைப் பிராட்டி என்கை. அச்சேர்த்தியிலே கவிபாடின நான், வேறு சிலரைக் கவிபாடவோ? இனி கைகழியப் போகவல்லரோ, பிராட்டி கைப்புடையிலே நின்று கவிபாடுகிறவர்?

விளக்கம் - (வேயின் இத்யாதி) – “நப்பினைப் பிராட்டியின் நாயகனும், அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துக் கவிபாடி, இவ்விதமாக இந்தச் சரீரத்தைக் கழித்து, இந்தச் சரீரத்தை விட்ட பின்னர் அவனுக்கு அடிமையாக இருந்து கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றதான ஒரு சரீரத்தைப் பெற்று, அவனுக்கு எப்போதும் அடிமை செய்தபடி இருக்கவேண்டும்”, என்றுள்ள நான், நீர்க்குமிழி போன்றுள்ள தாழ்ந்த மனிதர்களை எனது வாய் கொண்டு பாடவல்லவனோ? (வேயின் இத்யாதி) – “வேயின்” என்பது இங்கு ஐந்தாம் வேற்றுமையில் உள்ளது. பசுமை, நேர்த்தியான சுற்றளவு, அழகு ஆகிய அனைத்திலும் மூங்கிலையும் விஞ்சுகின்ற அழகு நிறைந்ததும்; ஒன்றுக்கொன்று நன்கு பொருந்தியதும் ஆகிய தோள்கள் கொண்ட நப்பினைப் பிராட்டியின் நாயகனை. மற்றவர்களைக் குறித்துக் கவிபாடுவதற்குத் தகுதி கொண்டதாக உள்ள சரீரத்தின் ஸம்பந்தத்தை நீக்குவதற்கும், மேம்பட்ட வேறு ஒரு சரீரத்தைப் பெற்று திருவடிகளில் அனைத்து கைங்கர்யங்களையும் செய்வதற்கும் புருஷகாரமாக உள்ள நப்பினைப் பிராட்டி என்று கருத்து. இப்படிப்பட்ட அவனும் அவளுமாக உள்ள சேர்த்தி குறித்தும், அந்தச் சேர்த்தியை அனுபவித்தும் நிற்கும் நான், வேறு சிலரைக் குறித்துக் கவிபாடவோ? அவளுடைய திருக்கரங்களின்

அருகில் நின்று அவனைக் குறித்து பாட வல்லார்கள், வேறுபக்கம் செல்வார்களோ?

வ்யாக்யானம் - (பின்னைக்கு மணாளனை) அவன் செவ்வி கொள்ள இட்டுப் பிறந்தவனை. (ஆய) ஆயப்பட்டிருக்கை, ஹேய ப்ரதிபடமாயிருக்கை. அன்றியே, ஆயவென்றது ஆனவென்றாய், ஸ்வரூபாநுபந்தி என்றுமாம். (பெரும்புகழ்) ரூப குணத்தோடு ஆத்மகுணத்தோடு வாசியற ஓரோவொன்றே நிரவதிகமாயிருக்கை. (எல்லையிலாதன) இப்படிப்பட்ட குணங்கள் அஸங்க்யதமாயிருக்கை. (பாடிப் போய்க் காயங்கழித்து) “பாண்டரஸ்யாத பத்ரஸ்ய சாயாயாம் ஜரிதம் மயா” என்று சக்ரவர்த்தி ப்ரஜா ரக்ஷணார்த்தமாகச் சுற்றும் பயணம் திரிந்து முத்தின் குடை நிழலிலே சரீரத்தை ஜரிப்பித்தாற்போலே, பகவத் குணங்களை ப்ரீதி ப்ரேரிதனாய்ச் சொல்லி இதுவே யாத்ரையாய் சரீரத்தை விட்டு.

விளக்கம் - (பின்னைக்கு மணாளனை) - இவ்விதமாக உள்ள அவளுடைய காந்தி, அழகு போன்றவற்றை அனுபவிப்பதற்காகவே அவதாரம் செய்தவனை. (ஆய) - தாழ்வுகளுக்கு எதிர்த்தட்டாக இருத்தல். (பெரும்புகழ்) - அவனுடைய திருமேனியின் குணங்களான மென்மை போன்றவற்றுடன் ஆத்மகுணங்களும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி ஒன்றாக நின்று, ஒவ்வொன்றும் எல்லை இன்றி உள்ள நிலை. (எல்லை இலாதன) - இப்படிப்பட்ட குணங்கள் எல்லையின்றி உள்ளதோடு மட்டும் அல்லாமல், எண்ணற்றும் உள்ளன. (பாடிப் போய்க் காயங்கழித்து) - இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (2-7) - பாண்டரஸ்யாத பத்ரஸ்ய சாயாயாம் ஜரிதம் மயா - வெண்கொற்றக்குடையின் கீழ் நீண்ட நாட்கள் இருந்து மூப்பு அடைந்தேன் - என்பதற்கு ஏற்ப தசரத சக்ரவர்த்தி தனது நாட்டில் உள்ளவர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவே அனைத்து இடங்களிலும் சுற்றித் திரிந்து, வெண்கொற்றக்குடையின் கீழ் இருந்தபடியே சரீரத்தை மூப்பு அடைய வைத்தது போன்று, பகவத் குணங்களையே எப்போதும் மிகவும் மகிழ்ந்தபடி உரைத்து, அதுவே வாழ்க்கையாக வாழ்ந்து, சரீரத்தை விட்டு.

வ்யாக்யானம் - (அவன் இத்யாதி) இத்தைக் கழித்த அநந்தரம், ஸ்வாநுபவம் பண்ணியிருத்தல், ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கொள்ளுதல் செய்ய இராதே, அடிமைக்குப் பாங்கான சரீரத்தைப் பெற்று, தாய்முலைக் கீழே போய் ஒதுங்கும் ஸ்தநந்தய ப்ரஜைபோலே திருவடிகளின் கீழே ஒதுங்குவேன் என்னும் அபிநிவேசத்தையுடைய நான். (மாய மனிசரை) உத்பத்தியோடே வ்யாப்தமான விநாசத்தையுடையவர்களை. அதாவது, பாடத் தொடங்கின கவி முடிவதற்கு முன்னே முடியும் மநுஷ்யரை. (என் வாய் கொண்டு என் சொல்லவல்லேன்) கழுத்துக்குமேலே சொல்ல என்னிலும் இசைகிறதில்லை. (என் வாய் கொண்டு) வேறே சிலர் வாக்காலே பாடினால் பாடலாம். “மந: பூர்வோ வாகுத்தர:”. அங்கே காதலைப் பண்ணி புறம்பே சிலரைக் கவிப்பாடப்போமோ? ஆசைப்படுவது ஒரு விஷயமாய், பேசுவது ஒரு விஷயமாயிருக்குமோ? எல்லா இந்தரியங்களுக்கும் அடிமநஸ்ஸிறே; அதை அநுவர்த்திக்குமத்தனையிறே அல்லாத கரணங்கள். இப்போது இப்படி சொல்லுகைக்கு பரஸங்கமென் என்னில், ப்ராப்தி ஒத்திருக்கப் புறம்பே சிலர் சிலரைக் கவிபாடக் காண்கையாலே, “நான் முந்துற முன்னம் இதில் நின்றும் தப்பப் பெற்றேன்” என்கிறார்.

விளக்கம் - (அவன் இத்யாதி) - இந்தச் சரீரத்தை விட்ட பின்னர், ஆத்ம அனுபவத்தை அடைந்து நிற்காமல், மற்ற பயன்களைக் கைக்கொள்ளாமல், அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதற்கு ஏற்றதொரு சரீரத்தை அடைந்து, தாயின் ஸ்தனங்களின் கீழே சென்று ஒதுங்கும் தாய்ப்பால் பருகும் குழந்தை போன்று, அவன் திருவடிகளின் கீழே சென்று ஒதுங்குவேன் என்பதான ஆசை கொண்ட நான். (மாய மனிசரை) - உற்பத்தி ஆகும்போதே அதனுடன் நிறைந்துள்ளதான அழிவையும் சேர்த்துக் கொண்டவர்களை. அதாவது ஒருவரைக் குறித்துக் கவிபாடத் தொடங்கி, அவ்விதம் பாடப்பட்ட கவியானது முடிவதற்கு முன்னரே அழியக்கூடிய மனிதர்களை. (என் வாய் கொண்டு என் சொல்லவல்லேன்) - கழுத்துக்கு மேல் உள்ள உறுப்புகள் கொண்டு கூற முடிந்தாலும் செய்வதில்லை. (என் வாய் கொண்டு) - ஒரு சிலர் வாக்கு கொண்டு பாடலாம்; அதாவது மந: பூர்வோ வாகுத்தர: - மனம் முதலிலே, வாக்கு பின்னே - என்பதற்கு ஏற்ப ஆகும். ஆனால் ஓர் இடத்தில் ப்ரேமையை வைத்துக்கொண்டு, அதாவது மனதில் ஒரு விஷயத்தின் மீது ப்ரேமையை வைத்துக்கொண்டு, வாக்கால் வேறு சிலரைக் கவி

பாடலாமோ? விரும்புவது ஒரு விஷயமாகவும், உரைப்பது மற்றொரு விஷயமாகவும் இருக்குமோ? அனைத்து இந்திரியங்களுக்கும் அடிப்படை மனம் அல்லவோ? அதனைத் தொடர்ந்து அல்லவோ மற்ற உறுப்புகள் செல்லும்? சரி, இப்போது இவ்விதம் உரைப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அனைவருக்கும் அவனுடன் உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது ஒரே போன்று உள்ளது. ஆனாலும் ஒரு சிலர் மற்றவர்களைக் கவிபாடுவதைக் காண்கிறேன். நான் இவ்விதம் செய்யாமல் தப்பினேன் என்கிறார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 103)

98. இடுமே இனிய சுவர்க்கத்தில் இன்னும் நரகிலிட்டுச்

சுடுமே அவற்றைத் தொடர்தரு தொல்லை சுழல்பிறப்பில்

நடுமே இனி நம் இராமானுசன் நம்மை நம்வசத்தே

விடுமே சரணமென்றால் மனமே நையல் மேவுதற்கே

விளக்கவுரை - எனது மனமே! நமது முன்வினை, பின்வினை ஆகியவற்றை அழித்து, ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுவிக்கவேண்டும் என்று உறுதி கொண்டு இந்த உலகில் எம்பெருமானார் திருஅவதாரம் செய்தார். அவரிடம் நாம் சென்று - ராமானுஜஸ்ய சரணெள சரணம் ப்ரபத்யே, சரணமேமி ராமானுஜம், இராமானுசன் சரணே கதி - என்னும்படி "தேவரீரே சரணம்" என்று சரணம் புகுந்து விடுவோம். அதன் பின்னர் நம்மை இன்பம் அளிக்கவல்ல ஸ்வர்க்கத்தில் சேர்க்க எம்பெருமானார் விரும்புவாரோ? தனது திருவடிகளியே உபாயம் என்று அடைந்து விட்ட நம்மை, கேட்டவுடன் அச்சம் அளிக்கவல்லதான நரகங்களில் விழவைத்து அழித்து விடுவாரோ? "எண்ணிறந்த துன்பம் தருநிரயம் பல" என்று கூறும்படியாக உள்ள நரகங்களில் புகுந்து, நாம் துன்பப்படும்படி நம்மை உதாஸீனப்படுத்துவாரோ? இத்தகைய ஸ்வர்க்கம், நரகம் ஆகியவற்றில் புகும்படிச் செய்யும் புண்ணியபாவ கர்மங்களுக்கு விலை நிலமாக உள்ள உடலுடன், மாறி மாறிப் பிறந்து இருக்கும்படி, சக்கரம் போன்ற ஜன்மங்களில் நம்மை நிறுத்துவாரோ? இதுநாள் வரை நாம் எம்பெருமானார் திருவடிகளில் புகுந்து, அவரது திருவடியைத் தவிர வேறு ஏதும் அறியாமல் இருந்து விட்டோம்; இனிவரும்

நாட்களில் நம்மை சுதந்திரமானவர்களாக மாற்றி, ஸம்ஸாரத்தில் உழரும்படிச் செய்வாரோ? (மாட்டார்) ஆகவே மனமே! நீ தளர்வு கொள்ளாதே.

அவதாரிகை - இப்படி எம்பெருமானார், தம்முடைய ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான அதிகாரத்திலே மூட்டின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டரானவாரே இவருடைய திருவுள்ளமானது, “நீர் இப்படி சொன்னீரேயாகிலும் ஸர்வ நியந்தாவான ஸர்வேச்வரன் அநாதிகாலந் தொடங்கி தத் தத் கர்மாநுகுணமாக பலத்தைக் கொடுப்பதாக ஸங்கல்பித்துக் கொண்டிருக்கிறா னொருவனாகையாலே இவ்வளவும் ஸ்வர்க்க நரக கர்ப்பங்களிலே இடைவிடாதே அடைவே தட்டித் திரியவிட்டிருந்தது நம்முடைய கர்மத்தைக் கடைவித்தன்றோ. அக்கர்மங்களை உண்டாக்கக் கடவதான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் நமக்கு இன்னும் கிடக்கையாலே, துர்வாஸனை மேலிட்டு திரும்பவும் நிக்ரஹத்துக்கு உடலான துஷ்கர்மங்களிலே அந்வயிக்கவும் யோக்யதையுண்டே. ப்ராப்தி பர்யந்தமானாலிறே நீர் இப்படி நிர்ப்பராய்ச் சொல்லக் கூடுவது”, என்று தளரா நிற்க; “எம்பெருமானார் தம்மை சரணமென்றால் அப்படி ஸ்வர்க்க நரகாதிகள் ஒன்றிலும் விட்டுக் கொடுக்கும் ஸ்வபாவரல்லராகையாலே இனி ப்ராப்தி நிமித்தமாக நீ க்லேசிக்க வேண்டா”, என்கிறார்.

விளக்கம் - இவ்விதமாக எம்பெருமானார் தன்னை மிகவும் உயர்ந்த தகுதி அடையும்படியாகச் செய்த உபகாரத்தை எண்ணி மகிழ்ந்தபடி இருந்தார். அப்போது அமுதனாருடைய திருவுள்ளம் அவரிடம், “நீவிர் இவ்விதம் உரைத்தீர் என்றாலும், அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகிய ஸர்வேச்வரன், எல்லையற்ற காலமாகவே அவரவர்கள் செய்த கர்மங்களுக்கான பலன்களை அளிப்பேன் என்று ஸங்கல்பித்து நிற்பவன் ஆவான். ஆகவே இதுநாள் முடிய ஸ்வர்கம், நரகம், கர்ப்பவாசம் போன்ற சுழற்சியில் சிறிதும் இடைவெளி இன்றி நம்மைச் சுழல் வைப்பது நம்முடைய கர்மங்கள் காரணமாக அல்லவோ? அத்தகைய கர்மங்களை மேலும் உண்டாக்குவதற்கான காரணமாக உள்ள இந்த உலக ஸம்பந்தம் என்பது நமக்கு இப்போதும் உள்ளது. ஆகவே தாழ்ந்த எண்ணங்கள் நமக்குத் தலைத்துக்கி, அவனுடைய வெறுப்புக்குக் காரணமாக உள்ள தாழ்ந்த கர்மங்களில் ஈடுபடுவதற்கான தகுதி நமக்கு ஏற்படும் அல்லவோ? இவ்விதம் உள்ளபோது,

அவனை அடையும் காலம் வந்தால் அல்லவோ நீவிர் கூறுவது போன்று எந்தப் பாரமும் இல்லை என உரைக்கமுடியும்?”, என்று உரைத்துத் தளர்ந்து நின்றது. அப்போது அமுதனார் தனது நெஞ்சத்திடம், “எம்பெருமானார், தன்னைச் சரணம் புகுந்தவர்களை ஸ்வர்கத்திலும் நரகத்திலும் புகவிடும் இயல்பு கொண்டவர் அல்லர். ஆகவே நீ எந்தத் துக்கமும் அடையவேண்டாம்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – (மனமே) இப்படி அதிசங்கை பண்ணா நிற்கிற நெஞ்சே! (எம் இராமாநுசன்) “ஸாஷாந் நாராயண தேவ: க்ருத்வாமர்த்யமயீம் தநும் மக்நாநுத்தர தே லோகாந் காருண்யாச் சாஸ்த்ர பாணிநா” என்றும், “பாபாத்வாந்த் சடியாயச ஸ்ரீமாந் ஆவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர:” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே எங்களுடைய “முன்னைவினை பின்னைவினை யாரத்த”மென்று மூன்று வகைப்பட்டிருக்கிற வினைத்தொகை யனைத்தும் நசிப்பித்து ஸம்ஸார கர்த்தத்தில் நின்றும் உத்தரிப்பிக்க வேணுமென்று தீக்ஷித்துக் கொண்டு இக்கொடு உலகத்திலே திருவவதரித்த எம்பெருமானார்.

விளக்கம் – (மனமே) - இவ்விதம் மிகுந்த சந்தேகம் கொண்டு நிற்கிற மனமே! (எம் இராமாநுசன்) - ஸாஷாந் நாராயண தேவ: க்ருத்வாமர்த்யமயீம் தநும் மக்நாநுத்தர தே லோகாந் காருண்யாச் சாஸ்த்ர பாணிநா - நாராயணன் தனது அளவற்ற கருணை காரணமாக இந்த லோகத்தில் ஆசார்யனாக அவதரித்து, சாஸ்த்ரம் என்னும் திருக்கரங்கள் கொண்டு நம்மை ஸம்ஸாரத்திலிருந்து உயர்த்துகிறான் – என்றும், பாபாத்வாந்த் சடியாயச ஸ்ரீமாந் ஆவிரபூத் பூமௌ ராமாநுஜ திவாகர: - இராமானுஜன் என்னும் சூரியன் இந்த உலகில் உதித்தபோது, பாபம் என்னும் இருளானது விலகியது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எங்களுடைய, ஆர்த்திப்ரபந்தம் (34) – முன்னைவினை பின்னைவினை ஆரத்தம் என்னும் - என்பதான மூன்றுவிதமான வினைக்கூட்டங்கள் அனைத்தையும் அழித்து, ஸம்ஸார குழியிலிருந்து மேலே உயர்த்தவேண்டும் என்று உறுதி பூண்டு, இந்த உலகத்தில் அவதரித்த எம்பெருமானார்.

வ்யாக்யானம் – (சரணம் என்றால்) “ராமானுஜஸ்ய சரணம் சரணம் ப்ரபத்யே” என்றும், “சரணமேமி ராமாநுஜம்” என்றும், “இராமாநுசன் சரணே கதி” என்றும்,

“மூலே நிவிச்ய மஹதாம் நிகம த்ருமாணாம் முஷ்ணந் ப்ரதாரக பயம் த்ருத நைகதண்ட: ரங்கேச பக்தஜந மாநஸ ராஜஹம்ஸ: ராமாநுஜ: சரணமஸ்து முநி: ஸ்வயம் ந:” என்றும், “ராமாநுஜாய முநயே நம உக்திமாத்ரம் காமாதுரோபி குமதி: கலயந் ந பீசுஷணம் யாமாமநந்தியமிநாம் பகவத் ஜநாநாம் தாமேவ விந்ததி கதிம் தமஸ: பரஸ்தாத்” என்கிறபடியே, “தேவரீரே சரணம்” என்கிற ஒரு உக்தி மாத்ரத்தைப் பண்ணினால்.

விளக்கம் - (சரணம் என்றால்) - ராமாநுஜஸ்ய சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே - என்றும், சரணமேமி ராமாநுஜம் - என்றும், இராமாநுச நூற்றந்தாதி (13) - இராமாநுசன் சரணே கதி - என்றும், யதிராஜ சப்ததி (22) - மூலே நிவிச்ய மஹதாம் நிகம த்ருமாணாம் முஷ்ணந் ப்ரதாரக பயம் த்ருத நைகதண்ட: ரங்கேச பக்தஜந மாநஸ ராஜஹம்ஸ: ராமாநுஜ: சரணமஸ்து முநி: ஸ்வயம் ந: - ஆழ்ந்த வேர்கள் கொண்ட பரந்த வேதம் என்னும் மரத்தின் கீழ் எப்போதும் அமர்ந்துள்ளவர்; வேதங்களை வஞ்சகம் மூலம் வீழ்த்த வல்லவர்களிடம் இருந்து அதனைக் காப்பாற்றி, அதன் அச்சம் போக்குபவர்; கைகளில் த்ரிதண்டம் ஏந்தியர்; ஸ்ரீரங்கநாதனின் அடியார்களின் மனம் என்னும் குளத்தில் எப்போதும் வாழும் அன்னப்பறவை போன்றவர்; இப்படிப்பட்ட இராமாநுசர் தாமாகவே முன் வந்து என்னைக் காப்பாராக - என்றும், ராமாநுஜாய முநயே நம உக்திமாத்ரம் காமாதுரோபி குமதி: கலயந் ந பீசுஷணம் யாமாமநந்தியமிநாம் பகவத் ஜநாநாம் தாமேவ விந்ததி கதிம் தமஸ: பரஸ்தாத்- என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப “நீயே சரணம்” என்ற ஒரு செயலை மட்டும் செய்தால்.

வ்யாக்யானம் - (இனிய சுவர்க்கத்தில்) ப்ரக்ருதி வச்யராயிருப்பார்க்கு சப்தாதி போக விஷயங்களாலே அத்யந்தம் போக்யமாய்த் தோற்றுகிற ஸ்வர்க்கத்திலே. இனிமை -போக்யதை. ஸ்வர்க்கமாவது, “த்ரைவித்யா மாம் ஸோமபா: பூத பாபா யக்ஞௌர் இஷ்ட்வா ஸ்வர்கதிம் ப்ரார்தயந்தே தே புண்யம் ஆஸாத்ய ஸுரேந்தர லோகம் அச்நந்தி திவ்யாந் திவி தேவ போகாந்”, “தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்கலோகம் விலாசம் சஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி” என்கிறபடியே, நசுவரமாய் ஸோபாதிசுமாயிருப்பதொரு ஸுக விசேஷமிறே. இப்படிப்பட்ட ஸ்வர்க்கத்திலே.

விளக்கம் - (இனிய சுவர்க்கத்தில்) - இந்த உலகத்தின் பிடியில் வசப்பட்டு நிற்பவர்களுக்கு இந்த உலகியல் விஷயங்கள் மூலமாக எல்லையற்ற இன்பம்

ஏற்படுவதாக தோன்றும் ஸ்வர்கத்தில். ஸ்வர்கம் என்பது கீதை (9-20) - த்ரைவியா மாம் ஸோமபா: பூத பாபா யக்ஞைர் இஷ்ட்வா ஸ்வர்கதிம் ப்ரார்தயந்தே தே புண்யம் ஆஸாத்ய ஸுரேந்தர லோகம் அச்நந்தி திவ்யாந் திவி தேவ போகாந் - மூன்று வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள முறைகளின்படி நற்பயனை அளிக்கவல்ல கர்மங்களைச் செய்து, யாகத்தில் ஸோம ரஸத்தைப் பருகி, பாபங்கள் அனைத்தும் நீங்கப் பெற்று என்னை யாகங்களால் உபாஸித்து ஸ்வர்கம் அடைவதை ப்ரார்த்திக்கிறார்கள். அவர்கள் புண்ணிய பயனின் வடிவாக உள்ள தேவலோகத்தை அடைந்து, தேவதைகள் அனுபவிக்கும் இன்பங்களை அனுபவிக்கிறார்கள் - என்றும், கீதை (9-21) - தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்கலோகம் விலாசம் சஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விசந்தி - அவர்கள் பரந்து விரிந்துள்ள ஸ்வர்கலோகத்தை அனுபவித்த பின்னர், அந்தப் புண்ணிய பலன்கள் தீர்ந்தவுடன், இந்தப் பூமியை மீண்டும் அடைகிறார்கள் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப தாழ்ந்ததாகவும், பயனுடன் கூடியதாகவும் உள்ள இடம் அல்லவோ? அப்படிப்பட்ட ஸ்வர்கத்தில்.

வ்யாக்யானம் - (இடுமே) இட்டு வைப்பாரோ. “தந்நது: கேந ஸம்பிந்நம்” இத்யாதிப்படியே அதுக்கு இதோபி விலக்ஷணமாயிருந்ததேயாகிலும், முமுக்ஷுவுக்கு நரக கல்பமாயும் ப்ரதிகூலமாயுமிறே யிருப்பது. “தேவேந்த்ராதிகம் பதம் ஏதே வை நிரயா: தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந:”, “சேஷத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத புத்ராச்ச தாரா: பசவோ க்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்ம ப்ரவணாத்ம வ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா:” என்னக் கடவதிறே. “பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ”, “இன்னம் கெடுப்பாயோ”, “போர வைத்தாய் புறமே”, “நெறி காட்டி நீக்குதியோ”, “அற்ப சாரங்கள் அவை சுவைத்து அகன்று ஒழிந்தேன்”, “கூவிக் கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ” என்றும் ப்ராக்ருத ஸுகத்தைக் கட்டடங்க ப்ரதிகூலமாகவும் ஸ்வரூப நாசகமாகவும் நம்மாழ்வார் அநுஸந்தித்தருளினாரிறே.

விளக்கம் - (இடுமே) - சேர்ப்பாரோ? அதாவது இராமாநுசர், இப்படிப்பட்ட ஸ்வர்கத்தில் நம்மைக் கொண்டு சேர்ப்பாரோ? தந்நது: கேந ஸம்பிந்நம் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸ்வர்கமாவது இந்த உலகத்தை விட்டு மேம்பட்டதாக

உள்ளபோதிலும், மோஷத்தில் விருப்பம் கொண்ட ஒருவனுக்கு அது நரகத்தைப் போன்றே விரும்பத்தகாத ஒன்றாகவே அல்லவோ உள்ளது? மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (பீஷ்மர் யுதிஷ்டிரனிடம் கூறுவது) – தேவேந்த்ராதிகம் பதம் ஏதேவை நிரயா: தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந: - பரமாத்மாவின் ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ஒப்பிடும்போது, ஸ்வர்க்கம் உள்ளிட்ட பலவும் தாழ்வான நரகம் போன்றவையே – என்றும், ஹஸ்திகிரி மாஹாத்மயம் – சேஷத்ராணி மித்ராணி தநாநி நாத புத்ராச்ச தாரா: பசுவோ க்ருஹாணி, த்வத் பாதபத்ம ப்ரவணாத்ம வ்ருத்தேர் பவந்தி ஸர்வே ப்ரதிகூல ரூபா: – எனது எஜமானனே! நிலங்கள், நண்பர்கள், செல்வம், புத்திரர்கள் மனைவி, பசுக்கள், வீடுகள் போன்ற அனைத்தும் உன்னுடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்களுக்கு விரோதிகளாக உள்ளன – என்றும் கூறுவது காண்க. திருவாய்மொழி (6-9-9) – பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ – என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-8) - இன்னம் கெடுப்பாயோ – என்றும், திருவாய்மொழி (5-1-5) – போர வைத்தாய் புறமே – என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (6) – நெறி காட்டி நீக்குதியோ – என்றும், திருவாய்மொழி (3-2-6) – அற்ப சாரங்கள் அவை சுவைத்து அகன்று ஒழிந்தேன் – என்றும், திருவாய்மொழி (6-9-9) – கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ – என்றும் பலவிதங்களில், இங்கு அனுபவிக்கின்ற இன்பத்தை முற்றிலுமாக விருப்பத் தகாததாகவும், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு அழிவு ஏற்படுத்த வல்லதாகவும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் – (இன்னும் நரகில் இட்டுச் சுடுமே) “உபாயோபேய பாவேந தத்வதஸ் ஸர்வ தேசிகை: ஸுநிச்சிதாங்க்ரி பத்மாய” என்கிறபடியே, தன் திருவடிகளையே உபாயமென்றும் உபேயமென்றும் அத்யவஸித்து, அநந்யார்ஹராய்ப் போன பின்பு, கேட்டபோதே அஞ்சவேண்டும்படி, அதி துஸ்ஸங்களான ரௌவராதி நரகங்களிலே விழ விட்டு தணிப்பிப்பாரோ. “க்ருச்ச்ரேண தேஹாந் நிஷ்க்ராந்திம் யாம்ய கிங்கர தர்சநம்; யாதநா தேஹ ஸம்பந்தம் யாம்ய பாசைச்ச கர்ஷணம், உக்ர மார்க்க கத க்லேசம் யமஸ்ய புரத ஸ்த்திதிம்; தந்நியோக வசாயா தயா தநாச்ச ஸஹஸ்ரச:; ச்ருத்வா ஸ்ம்ர்த்வாச தூயேஹம் தத் ப்ரவேச பயாகுல:” என்றும், “கடுஞ்சொலார் கடியார் காலனார் தமரால் படுவதோர் கெடுமிறைக்கஞ்சி” என்றும், “எண்ணிறந்த துன்பம் தரு நிரயம் பல” என்றும் சொல்லப்பட்ட நரகங்களிலே சென்று, துக்கப்படும்படி உதாஸீநராயிருப்பாரோ என்றபடி.

விளக்கம் - (இன்னும் நரகில் இட்டுச் சுடுமே) - உபாயோபேய பாவேந தத்வதஸ் ஸர்வ தேசிகை: ஸுநிச்சிதாங்க்ரி பத்மாய - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது திருவடிகளையே உபாயம் மற்றும் உபேயம் என்றும் எண்ணியபடி நின்று, வேறு யாரிடமும் அடிமையாக நிற்காத நிலையை அடைந்த பின்னர், காதுகளால் கேட்கும்போதே நடுங்கவேண்டும்படியாக உள்ள மிகவும் க்ருரமான ரௌரவம் முதலான நரகங்களில் நம்மை எரியவிடுவாரோ? க்ருச்ச்ரேண தேஹாந் நிஷ்க்ராந்திம் யாம்ய கிங்கர தர்சநம்; யாதநா தேஹ ஸம்பந்தம் யாம்ய பாசைச்ச கர்ஷணம், உக்ர மார்க்க கத க்லேசம் யமஸ்ய புரத ஸ்த்திதிம்; தந்நியோக வசாயா தயா தநாச்ச ஸஹஸ்ரச:, ச்ருத்வா ஸ்ம்ர்த்வாச தூயேஹம் தத் ப்ரவேச பயாகுல: - என்றும், பெரியதிருமொழி (1-6-5) - கடுஞ்சொலார் கடியார் காலனார் தமரால் படுவதோர் கெடுமிறைக்கஞ்சி - என்றும், இராமாநுச நூற்றந்தாதி (30) - எண்ணிறந்த துன்பம் தரு நிரயம் பல - என்றும் கூறப்படும் நரகங்களில் சென்று நாம் துக்கம் அடையும்போது, அதனைக் கண்டும் காணாமல் இருப்பாரோ என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (அவற்றைத் தொடர் தரு தொல்லை சுழல் பிறப்பில் நடுமே) “கர்ம ப்ரஹ்மோத்பவம் வித்தி” என்கிறபடியே அந்த ஸ்வர்க நரகாதிகளுக்கீடான புண்ய பாப ரூப கர்மார்ஜநத்துக்கு ப்ரஹ்ம சப்த வாச்யமான சரீரம், ஹேதுவாயிருக்கையாலே அதை அநுஸரித்துக் கொண்டிருப்பதாய், “தொன் மாயப் பல் பிறவி” என்கிறபடி அநாதியாய், “ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வ கர்மபி:” என்றும், “மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சக்ரம்போலே சுழன்று வாரா நின்றுள்ள ஜந்ம பரம்பரைகளிலே நிறுத்துவாரோ. அவற்றில் அந்வயிக்கும்படி ப்ரவர்த்திப்பிப்பாரோ என்றபடி. நடுதல் - ஸ்தாபித்தல்.

விளக்கம் - (அவற்றைத் தொடர் தரு தொல்லை சுழல் பிறப்பில் நடுமே) - கீதை (3-15) - கர்ம ப்ரஹ்மோத்பவம் வித்தி - கர்மங்கள் வேதங்களிலிருந்து உண்டாகின்றன - என்பதற்கு ஏற்ப இத்தகைய ஸ்வர்கம் மற்றும் நரகம் ஆகியவை ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக உள்ள புண்ணியம் மற்றும் பாபங்கள் நிறைந்துள்ள கர்மங்கள் தோன்றுவதற்கு, ப்ரஹ்ம சப்தம் மூலம் குறிக்கப்படும் சரீரம் காரணமாக

உள்ளதால், அதனை எண்ணியபடி இருப்பதாய், திருவாய்மொழி (3-2-2) – பன்மாமாயப் பல்பிறவி - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற காலமாக உள்ளதாய், அஹிர்புத்த்ய ஸம்ஹிதை - ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வ கர்மபி: – இப்படியாக ஸம்ஸாரம் என்ற சக்கரத்தில் தனது கர்மம் காரணமாகச் சுழன்றபடி – என்றும், திருவாய்மொழி (2-6-8) – மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, சக்கரம் போன்று சுழன்றபடி வருகிற பிறவி என்னும் தொடர்ச்சியில் நாம் நிற்கும்படி எம்பெருமானார் செய்வாரோ? அதாவது அவற்றில் நாம் தொடர்ந்தபடி இருக்கும்விதமான செயல்களில் நம்மை ஈடுபடுத்துவாரோ?

வ்யாக்யானம் – (இனி நம்மை நம் வசத்தே விடுமே) எம்பெருமானார் திருவடிகளுக்கு “நிழலும் அடிதாரும் போலே” அத்யந்த பரதந்த்ரராய்ப் போந்த நம்மை, மேலுள்ள காலமெல்லாம் ஸ்வதந்த்ரராக்கி, நம்முடைய ருசி அநுகுணமாக ஸ்வைர ஸம்ஸாரிகளாய்ப் போகும்படி விட்டுவிடுவாரோ. எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆச்ரயித்து, “தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளுமீதே” என்னும்படியான நிஷ்கர்ஷத்தைப் பெற்ற அடியோங்களை, அப்ராப்தமானவை ஒன்றும் தட்டாதபடி பண்ணியருளுவர் என்று கருத்து. “த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ரயண சாலிந:” என்றும், “மதந கதநை: ந க்லிச்யந்தே யதீச்வர ஸம்ச்ரயா:” என்னக் கடவதிநே. (மேவுதற்கு) “அடியார் குழாங்களை உடன் கூடுவதென்று கொலோ” என்றும், “ராமாநுஜஸ்ய வசக: பரிவர்த்திஷீய” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நம்மால் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற ப்ராப்தி நிமித்தமாக. (நையல்) சிதிலமாகாதே கொள். மேவுதல் –பொருந்துதல், அதாவது ப்ராபித்தல். சோற்றுக்கு கரையாதே கொள் என்றால், சோறு நிமித்தமாகக் கரையாதே கொள் என்னுமாப்போலே, மேவுதற்கு நையல் என்றது மேவுதல் நிமித்தமாக நையல் வேண்டா என்றபடி. “அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாசுபம் நாபுத்தம் சுஷீயதே கர்ம கல்பகோடி சதைரபி” என்கிற சாஸ்த்ரத்தை உட்கொண்டு ஸர்வேச்வரன் ஸம்ஸாரத்தில் மூட்டும் ஸ்வபாவனாய் விட்டாப்போலே, எம்பெருமானாரும் தம் சாஸ்த்ர மர்யாதையை உட்கொண்டு உதாஸீநராயிருப்பாரோ என்று அதிசங்கை பண்ணின நெஞ்சைக் குறித்து, “எம்பெருமானாரை ஆச்ரயித்த பின்பு ப்ரபந்நராய் சரமபர்வ நிஷ்டரா யிருக்கும்

நம்மை, உபாஸகரைப்போலே ப்ராப்யாவஸாந பர்யந்தம் ஸம்ஸார வெக்காயம் தட்டும்படி காட்டிக் கொடார்”, என்றதாய்த்து.

விளக்கம் - (இனி நம்மை நம் வசத்தே விடுமே) - எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளுக்கு பெரியதிருவந்தாதி (31) - நிழலும் அடிதாறும் - என்பதற்கு ஏற்ப, வேறு எதற்கும் வசப்படாமல், இதற்கு மட்டுமே வசப்பட்டு நிற்கும் நம்மை, இனி வர உள்ள காலங்களில் சுதந்திரமாக விட்டு, நம்முடைய ருசிகளுக்கு ஏற்றபடியான ஸம்ஸாரிகளாகச் செல்லவிடுவாரோ? எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை அண்டி நின்று, திருவாய்மொழி - தனக்காக எனக்கோளும் ஈதே - என்பது போன்ற உறுதியை அடைந்துள்ள எங்களை, இந்த உலக விஷயங்கள் ஏதும் தீண்டாமல் இருக்கும்படிச் செய்வார் என்று கருத்து. த்ருணீக்ருத விரிஞ்சாதி நிரங்குச விபூதய: ராமாநுஜ பதாம்போஜ ஸமாச்ச்ரயண சாலிந: - இராமானுஜருடைய தாமரை போன்ற திருவடிகளை அண்டியிருப்பவர்கள் நான்முகன் பதவியைக்கூட ஒரு புல்லாகவே கருதுவர் - என்றும், யதிராஜ ஸப்ததி (45) - மதந கதநை: ந க்லிச்ச்யந்தே யதீச்வர ஸம்ச்ச்ரயா: - யதிராஜரை அடைந்தவர்கள் காமத் துன்பங்களில் சிக்கிக் கொள்வதில்லை - என்றும் கூறுவது காண்க. (மேவுதற்கு) - திருவாய்மொழி (2-3-10) - அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்று கொலோ - என்றும், ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவம் (129) - ராமாநுஜார்யவசக: பரிவர்த்திஷீய - எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளில் எப்போதும் இருந்தபடி கைங்கர்யம் செய்யவேண்டும் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, நம்மால் விண்ணப்பிக்கப்படுவதான இலக்கு காரணமாக. (நையல்) - தகர்ந்துபோகாதபடியாக ஏற்று. “சோற்றுக்கு கரையாதே கொள்” என்றால், “சோறு கிட்டுமோ என்னும் ஐயத்தால் தளராமல் இரு” என்பது போன்று, “மேவுதற்கு நையேல்” என்றால் “பொருந்துதல் விஷயமாக தளரவேண்டாம்” என்று பொருள். அவச்ய மநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம சுபாகுபம் நாபுக்தம் ஸ்ஷீயதே கர்ம கல்பகோடி சதைரபி - முன்பு செய்யப்பட்ட பாவ புண்ணியங்கள் என்ற கர்மங்களின் பலன்களை அனுபவித்தே தீரவேண்டும்; நூறு கோடி கல்ப காலங்கள் ஆனாலும் கர்மங்கள் அனுபவிக்காமல் கழியாது - என்றுள்ள சாஸ்த்ரத்தைக் கைக்கொள்ளும் ஸர்வேச்வரன் நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் ஆழ்ந்துகின்ற இயல்பு கொண்டவனாக உள்ளது போன்று, எம்பெருமானாரும் தகுந்த சாஸ்த்ரங்களை மதித்தவராக நம்மைக் கைவிடுவாரோ என்று சந்தேகம்

கொண்ட தனது நெஞ்சத்தைப் பார்த்து, “எம்பெருமானாரை அண்டி நின்ற பின்னர் ப்ரபன்னராக, பாகவதர்களுக்கு அடிமை செய்தல் என்ற நிலையை அடைந்த நம்மை, பகவத் உபாஸகர் போன்று அவனை அடையும் காலம் முடிய ஸ்மஸாரத் துன்பங்கள் பீடிக்கும்படியாகச் செய்யவிட மாட்டார்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – “மனமே நையல் மேவுதற்கே” என்று சேதந ஸமாதியாலே அருளிச் செய்கிறார். அசித்தைக்கூட திருத்தும்படி காணும் இவருடைய உபதேசமிருப்பது. “ந கலு பாகவதாயமவிஷயம் கச்சந்தி”, “பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்ய ந்ருணாம் வைஷ்ணவாநாம்”, “த்யஜபட தூரதரேண தாநபாபாந்” என்னக் கடவதிறே. “எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி ஏழை நெஞ்சமே” என்று இவ்வர்த்தத்தை ப்ரதம பர்வத்திலே திருமழிசைப்பிரானும் அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - (மனமே நையல் மேவுதற்கே) - சேதந ஸமாதியால் அருளிச்செய்தார். அசித்தையும் திருத்தும்விதமாக இவருடைய உபதேசம் உள்ளது. ந கலு பாகவதாயமவிஷயம் கச்சந்தி - பாகவதர்களுக்கு யமனுக்கும் எந்தவிதமான பொதுவான விஷயமும் இல்லை (தொடர்பு இல்லை) – என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் – பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்ய ந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம் – (யமன் கூறுவது) மதுஸூதனை அண்டியவர்கள் அல்லாமல் மற்றவர்களுக்கே நான் எஜமானன் – என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (3-7-33) - கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணோ தரணிதராச்யுத சங்கசக்ரபானே பவ சரணமிதீரயந்தி யே வை த்யஜ பட தூரதரேண தாநபாபாந் – யமன் தனது கிங்கரனிடம், “தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! வாஸுதேவா! விஷ்ணுவே! அடியார்களை நழுவவிடாதவனே! சங்கு மற்றும் சக்கரங்களைத் திருக்கரங்களில் கொண்டவனே! நீயே எனக்கு அடைக்கலம் – இவ்விதமாகக் கூறுபவர்கள் எந்தவிதமான பாவங்களும் அற்றவர்கள் ஆவர். அவர்களை நீ அணுகாமல், அவர்களை விட்டு விலகிச் செல்வாயாக”, என்றான் – என்றும் உள்ளது காண்க. திருச்சந்தவிருத்தம் (115) – எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி ஏழை நெஞ்சமே – என்று இந்தக் கருத்தையே பகவத் விஷயம் குறித்து திருமழிசையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ?

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்